

“मीठे बच्चे- तिमीले यी आँखाबाट जे पनि देख्छौ यो सबै पुरानो दुनियाँको सामग्री हो। यो समाप्त हुनु छ त्यसैले यस दुःखधामलाई बुद्धिबाट भुल्दै जाऊ।”

प्रश्न:- मनुष्यहरूले बाबा माथि कुनचाहिँ दोष लगाएका छन् तर त्यो दोष कसैको पनि होइन?

उत्तर:- यति ठूलो जुन विनाश हुन्छ, मनुष्यहरूले सम्झन्छन्- भगवानले नै गराउनु हुन्छ, दुःख पनि उहाँले दिनुहुन्छ, सुख पनि उहाँले दिनुहुन्छ। यो धेरै ठूलो दोष लगाइदिएका छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! म सधैं सुख दाता हुँ, मैले कसैलाई दुःख दिन सकिदैन। यदि मैले विनाश गराउँ भने त सारा पाप ममाथि आउने छ। त्यो त सबै ड्रामा अनुसार हुन्छ, मैले गराउँदिनँ।

गीत:- रात के राही.....

ओम् शान्ति। बच्चाहरूलाई सिकाउनको लागि कति गीतहरू धेरै राम्रा छन्। गीतको अर्थ लगाउनाले वाणी खुल्छ। बच्चाहरूको बुद्धिमा त छ- हामी सबै दिनको यात्रामा छौं, रातको यात्रा पूरा भएको छ। भक्तिमार्ग हो नै रातको यात्रा। अध्यारोमा धक्का खानु पर्ने हुन्छ। आधाकल्प रातको यात्रा गरेर उत्रिदै आएका छौं। अहिले आएका छौं दिनको यात्रामा। यो यात्रा एकैपटक गेछौं। तिमीलाई थाहा छ- यादको यात्राबाट हामी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनेर फेरि सतोप्रधान सत्ययुगको मालिक बन्छौं। सतोप्रधान बन्नाले सत्ययुगको मालिक, तमोप्रधान बन्नाले कलियुगको मालिक बन्छौं। त्यसलाई भनिन्छ स्वर्ग, यसलाई भनिन्छ नर्क। अहिले तिमी बच्चाहरूले बाबालाई याद गर्छौं। बाबाबाट सुख नै मिल्छ। जसले अरु केही बोल्न सक्दैनन् उनीहरूले केवल यो याद राख्नु- शान्तिधाम हो हामी आत्माहरूको घर, सुखधाम हो स्वर्गको बादशाही र अहिले यो हो दुःखधाम, रावण राज्य। अब बाबा भन्नुहुन्छ- यस दुःखधामलाई भुल। रहन त यहाँ रहन्छौ तर बुद्धिमा रहोस्- यी आँखाबाट जे पनि देखिन्छ त्यो सबै रावण राज्य हो। यी शरीरहरूलाई देख्छौ, यो पनि सारा पुरानो दुनियाँको सामग्री हो। यो सारा सामग्री यस यज्ञमा स्वाहा हुनु छ। ती पतित ब्राह्मणहरूले यज्ञ रच्दा त्यसमा जौ-तिल आदि सामग्रीहरू स्वाहा गर्छन्। यहाँ त विनाश हुनु छ। उच्च भन्दा उच्च हुनुहुन्छ बाबा, त्यसपछि हुन् ब्रह्मा र विष्णु। शंकरको खास कुनै पार्ट छैन। विनाश त हुनु नै छ। बाबा त विनाश त्यसबाट गराउनु हुन्छ जस माथि कुनै पाप नलागोस्। यदि भगवानले विनाश गराउने हो भने त उहाँ माथि दोष आउने छ। त्यसैले यो सबै ड्रामामा निश्चित छ। यो बेहदको ड्रामा हो, जसलाई कसैले पनि जानेका छैनन्। रचयिता र रचनालाई कसैले जानेका छैनन्। न जानेका हुनाले अनाथ बनेका छन्। कोही अभिभावक छैन। कुनै घरमा आमा बुबा छैनन् र आपसमा लड्छन् भने भनिन्छ तिमी कोही आफ्नो छैन! अहिले त करोडौं मनुष्य छन्, यिनीहरूको कोही आफ्नो अभिभावक छैन। देश-देश लडिरहन्छन्। एउटै घरमा बच्चा पितासँग, पति पत्नीसँग लडिरहन्छन्। दुःखधाममा छ नै अशान्ति। यस्तो भनिदैन भगवान पिताले कुनै दुःख रच्नुहुन्छ। मनुष्यहरूले सोच्दछन्- दुःख-सुख बाबाले नै दिनुहुन्छ तर बाबाले कहिल्यै दुःख दिन सक्नुहुन्न। उहाँलाई भनिन्छ नै सुख-दाता त्यसो भए दुःख कसरी दिनुहुन्छ त? बाबा त भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई धेरै सुखी बनाउँछु। एक त आफूलाई आत्मा सम्झ। आत्मा अविनाशी छ, शरीर विनाशी छ। हामी आत्माहरूको निवासस्थान परमधाम हो, जसलाई शान्तिधाम पनि भनिन्छ। यो अक्षर ठीक छ। स्वर्गलाई परमधाम भनिदैन। परम मतलब पर भन्दा पर। स्वर्ग त यहाँ नै हुन्छ। मूलवतन छ पर भन्दा पर, जहाँ हामी आत्माहरू रहन्छौं। सुख-दुःखको पार्ट तिमीले यहाँ खेल्छौ। यो जुन भन्छन्- फलाना स्वर्ग गयो, यो एकदमै गलत हो। स्वर्ग त यहाँ छैन। अहिले त हो कलियुग। यस समयमा तिमी हौ संगमयुगी, बाँकी सबै हुन् कलियुगी। एउटै घरमा पिता कलियुगी हुन्छ, बच्चा संगमयुगी। स्त्री संगमयुगी, पुरुष कलियुगी.... कति फरक हुन जान्छ। स्त्रीले ज्ञान लिन्छन्, पुरुषले ज्ञान लिएनन् भने एक अर्कोलाई साथ दिदैनन्। घरमा खिटपिट हुन जान्छ। स्त्री फूल बन्छन्, ऊ काँडाको काँडे रहन्छ। एउटै घरमा बच्चा जे जान्दछ- हामी संगमयुगी पुरुषोत्तम पवित्र देवता बनिरहेका छौं, तर पिताले भन्छन् ‘शादी बर्बादी’ गरेर नर्कबासी बन। अब रुहानी बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! पवित्र बन। अहिलेको पवित्रता २१ जन्म चल्छ। यो रावण राज्य नै खलास हुनु छ। जोसँग दुस्मनी हुन्छ उसको पुतला जलाइन्छ नि। जस्तै रावणलाई जलाउँछन्। दुस्मनसँग कति घृणा हुनुपर्छ। तर यो कसैलाई थाहा छैन- रावण को हो? धेरै खर्च गर्छन्। मनुष्यलाई जलाउनको लागि यति खर्च गर्दैनन्। स्वर्गमा त यस्तो कुनै कुरा हुँदैन। त्यहाँ त बिजुलीमा राख्यो, खतम। त्यहाँ यो ख्याल

रहँदैन- उसको माटो काममा आओस्। उहाँको त रीति रिवाज यस्तो हुन्छ कुनै कठिनाइ अथवा थकाइको कुरा हुँदैन। यति सुख हुन्छ। अब बाबा सम्झाउनु हुन्छ- म एकलाई याद गर्ने पुरुषार्थ गर। याद गर्नमा नै युद्ध हुन्छ। बाबा बच्चाहरूलाई सम्झाइरहनु हुन्छ- मीठे बच्चे, आफूमाथि अटेन्शनको पहरा दिइराख। मायाले कहीं नाक-कान नकाटोस् किनकि दुस्मन हो नि। तिमीले बाबालाई याद गर्छौं तर मायाले तुफानमा उडाइदिन्छ। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- हरेकले दिनभरिको चार्ट लेख्नुपर्छ- बाबालाई कति याद गरें? मन कहाँ भाग्यो? डायरीमा नोट गर, कति समय बाबालाई याद गरें? आफ्नो जाँच गर्नुपर्छ अनि मायाले पनि देख्छ- यो त राम्रो बहादुर छ, आफूमाथि राम्रो अटेन्शन राख्छ। पूरा पहरा दिनु छ। अहिले बाबा आएर तिमी बच्चाहरूलाई परिचय दिनुहुन्छ। भन्नुहुन्छ- घरबार पनि सम्हाल, केवल बाबालाई याद गर। यिनी कुनै ती संन्यासीहरू जस्ता होइनन्। तिनीहरू भिख मागेर चल्छन् फेरि पनि कर्म त गर्नुपर्छ नि। तिमीले उनीहरूलाई पनि भन्न सक्छौ- तिमी हठयोगी हौ, राजयोग सिकाउनेवाला एक मात्र भगवान हुनुहुन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरू संगममा छौ। यस संगमयुगलाई नै याद गर्नुपर्छ। हामी अहिले संगमयुगमा सर्वोत्तम देवता बन्छौं। हामी उत्तम पुरुष अर्थात् पूज्य देवता थियौं, अहिले कनिष्ठ बनेका छौं। कुनै कामका रहेनौं। अब हामी फेरि के बन्छौं। मनुष्यहरू जुन समय कानुन आदि पढ्छन्, त्यस समय पद मिल्दैन। परीक्षा पास गर्यो, पदको टोपी मिल्यो। गएर सरकारी सेवामा लाग्छन्। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हामीलाई उच्च भन्दा उच्च भगवानले पढाउनु हुन्छ त्यसैले अवश्य उच्च भन्दा उच्च पद पनि दिनुहुन्छ। यो लक्ष्य उद्देश्य हो। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर, म जो हुँ, जस्तो हुँ, त्यो सम्झाइदिएको छु। आत्माहरूको पिता म बिन्दु हुँ, ममो सारा ज्ञान छ, तिमीलाई पहिला आत्मा बिन्दु हो भन्ने ज्ञान कहाँ थाहा थियो र। त्यसमा सारा ८४ जन्मको पार्ट अविनाशी निश्चित छ। क्राइस्टले पार्ट खेलेर गए, फेरि अवश्य आउने छन् नि। क्राइस्टका अनुयायीहरू सबै अब जान्छन्। क्राइस्टको आत्मा पनि अहिले तमोप्रधान छ। जति पनि ठूला ठूला धर्म स्थापक छन्, उनीहरू अहिले तमोप्रधान छन्। यिनले पनि भन्छन्- म धेरै जन्मको अन्त्यमा तमोप्रधान बनें, अब फेरि सतोप्रधान बन्छु। तत् त्वम्।

तिमीलाई थाहा छ- हामी अहिले ब्राह्मण बनेका छौं, देवता बन्नको लागि। विराट् रूपको चित्रको अर्थ कसैले पनि बुझेका छैनन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- आत्मा शान्तिधाममा रहँदा पवित्र थियो। यहाँ आएपछि पतित बनेको छ। तब नै भन्छन्- हे पतित-पावन आएर हामीलाई पवित्र बनाउनुहोस् अनि हामी आफ्नो घर मुक्तिधाममा जाने छौं। यो प्वाइन्ट पनि धारण गर्नको लागि हो। मानिसहरूलाई थाहा छैन- मुक्ति-जीवनमुक्तिधाम केलाई भनिन्छ। मुक्तिधामलाई शान्तिधाम भनिन्छ। जीवन मुक्तिधामलाई सुखधाम भनिन्छ। यहाँ छ दुःखको बन्धन। जीवनमुक्तिलाई सुखको सम्बन्ध भनिन्छ। अब दुःखको बन्धन समाप्त हुन्छ। हामीले पुरुषार्थ गर्छौं उच्च पद पाउनको लागि। त्यसैले यो नशा हुनुपर्छ। हामीले अहिले श्रीमत अनुसार आफ्नो राज्य-भाग्य स्थापना गरिरहेका छौं। जगत अम्बा नम्बरवनमा जान्छिन्। हामीले पनि उहाँलाई अनुसरण गर्छौं। जुन बच्चाहरू अहिले माता-पिताको दिलमा चढ्छन् उनीहरू नै भविष्यमा तख्तनशीन बन्छन्। दिलमा उनीहरू चढ्छन् जो दिन-रात सेवामा बिजी रहन्छन्। सबैलाई सन्देश दिनु छ- बाबालाई याद गरौं। पैसा-कौडी केही पनि लिनु छैन। उनीहरूले सम्झन्छन्- यिनीहरू राखी बाँध्न आउँछन्, केही दिनुपर्छ। भन, हामीलाई अरु केही पनि चाहिँदैन, केवल ५ विकारहरूको दान दिनुहोस्। यो दान लिनको लागि हामी आएका छौं। त्यसैले पवित्रताको राखी बाँध्छौं। बाबालाई याद गर्नुहोस्, पवित्र बन्नुहोस् तब यस्तो देवता बन्नुहुन्छ। बाँकी हामी पैसा आदि केही पनि लिन सक्दैनौं। हामी ती ब्राह्मण होइनौं। केवल ५ विकारको दान दिनुभयो भने ग्रहण छुट्छ। अहिले कुनै कला बाँकी छैन। सबैमाथि ग्रहण लागेको छ। तिमी ब्राह्मण हौ नि। जहाँ पनि जाऊ, भन-दान दिएमा ग्रहण छुट्छ। पवित्र बनौं। विकारमा कहिल्यै जानु हुँदैन। बाबालाई याद गर्यौं भने विकर्म विनाश हुन्छ र हामी फूल बन्छौं। तिमी नै फूल थियौं फेरि काँडा बनेका छौं। ८४ जन्म लिदाँ-लिदाँ गिदै नै आएका छौं। अब फर्केर जानु छ। बाबाले डाइरेक्शन दिनुभएको छ, यिनीद्वारा। उहाँ हुनुहुन्छ उच्च भन्दा उच्च भगवान। उहाँको शरीर छैन। ब्रह्मा-विष्णु-शंकरको शरीर छ? तिमीले भन्छौ- हो, सूक्ष्म शरीर छ। तर त्यो मनुष्यहरूको सृष्टि त होइन। खेल सारा यहाँ छ। सूक्ष्मवतनमा नाटक कसरी चल्न सक्छ? त्यस्तै मूलवतनमा पनि सूर्य-चन्द्रमा नै छैनन् भने नाटक पनि कसरी हुन सक्छ! यो धेरै ठूलो मण्डप हो। पुनर्जन्म पनि यहीँ हुन्छ। सूक्ष्मवतनमा हुँदैन। अहिले तिम्रो बुद्धिमा सारा बेहदको खेल छ। अहिले थाहा भएको छ- हामी जो देवी-देवता थियौं हामी नै फेरि कसरी वाम मार्गमा आउँछौं। वाम मार्ग विकारी मार्गलाई भनिन्छ। आधाकल्प हामी पवित्र थियौं, हाम्रो नै हार र जितको खेल हो। भारत अविनाशी खण्ड हो। यो कहिल्यै पनि विनाश हुँदैन। आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो, त्यतिबेला

अरू कुनै धर्म थिएन। तिमी यी कुरालाई मान्छन् उनीहरूले नै, जसले कल्प पहिला मानेका थिए। ५ हजार वर्ष भन्दा पुरानो चीज कुनै हुँदैन। तिमी फेरि सत्ययुगमा गएर पहिला आफ्नो महल बनाउने छौ। यस्तो होइन सुनको द्वारिका कुनै समुद्रको तेल छ, जुन निस्केर आउने छ। देखाउँछन् सागरबाट देवताहरूले रत्नका थालीहरू भरेर दिन्थे। वास्तवमा ज्ञान सागर बाबा हुनुहुन्छ, जसले तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान रत्नका थालीहरू भरेर दिइरहनु भएको छ। देखाउँछन्- शंकरले पार्वतीलाई कथा सुनाए। ज्ञान रत्नहरूले झोली भरे। शंकरको बारेमा भन्छन्- भांग-धतुरो पिउँथे, फेरि उनको अगाडि गएर भन्छन्- झोली भरिदिनुहोस्, हामीलाई धन दिनुहोस्। हेर शंकरको पनि ग्लानि गरिदिएका छन्। सबैभन्दा धेरै ग्लानि गर्छन् मेरो। यो पनि खेल हो जुन फेरि पनि हुन्छ। यस नाटकलाई कसैले पनि जानेका छैनन्। म आएर आदि देखि अन्त्यसम्म सारा रहस्य सम्झाउँछु। यो पनि जानेका छौ- उच्च भन्दा उच्च बाबा हुनुहुन्छ। विष्णु सो ब्रह्मा, ब्रह्मा सो विष्णु कसरी बन्छन्- यो कसैले बुझ्न सक्दैन।

अहिले तिमी बच्चाहरूले पुरुषार्थ गर्छौ हामी विष्णु कुलका बर्ना भनेर। विष्णुपुरीको मालिक बन्नको लागि तिमी ब्राह्मण बनेका हो। तिमी दिलमा छ- हामी ब्राह्मणहरूले आफ्नो लागि सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी राजधानी स्थापना गरिरहेका छौ, श्रीमत अनुसार। यसमा लडाईं आदिको कुनै कुरा छैन। देवताहरू र असुरहरूको लडाईं कहिल्यै हुँदैन। देवताहरू हुन्छन् सत्ययुगमा। त्यहाँ लडाईं कसरी हुन सक्छ। अहिले तिमी ब्राह्मणहरू योगबलबाट विश्वको मालिक बन्छौ। बाहुबलवालाको विनाश हुन्छ। तिमीले साइलेन्स बलले साइन्स माथि विजय पाउँछौ। अब तिमी आत्म-अभिमानि बन्नु छ। हामी आत्मा हौं, हामीलाई जानु छ आफ्नो घर। आत्माहरू तीक्ष्ण छन्। अहिले हवाइजहाज यस्तो निस्किएको छ जुन एक घण्टामा कहाँदेखि कहाँ पुग्छ। अब आत्मा त त्यस भन्दा पनि तीव्र छ। क्षणमै आत्मा कहाँबाट कहाँ गएर जन्म लिन्छ। कोही बेलायतमा पनि गएर जन्म लिन्छन्। आत्मा सबैभन्दा तीव्र रकेट हो। यसमा मेशीनरी आदिको त कुनै कुरा छैन। शरीर छोड्यो, भाग्यो। अब तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- हामीलाई घर जानु छ, पतित आत्मा त जान सक्दैन। तिमी पावन बनेर नै जान्छौ। बाँकी त सबै सजाय खाएर जान्छन्। सजाय त धेरै मिल्छ। त्यहाँ त गर्भ महलमा आरामले रहन्छन्। बच्चाहरूले साक्षात्कार गरेका छन्। कृष्णको जन्म कसरी हुन्छ, कुनै विकारको कुरा होइन। एकदम मानौं प्रकाश फैलिन्छ। अब तिमी बैकुण्ठको मालिक बन्छौ त्यसैले यस्तो पुरुषार्थ पनि गर्नुपर्छ। शुद्ध पवित्र खानपिन हुनुपर्छ। दाल भात सबैभन्दा राम्रो हो। ऋषिकेशमा संन्यासीहरू एउटा झ्यालबाट लिएर गइहाल्छन्। हो, कोही कस्ता, कोही कस्ता हुन्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफूमाथि अटेन्शनको पूरा-पूरा पहरा दिनु छ। मायाबाट आफ्नो सम्हाल गर्नु छ। यादको सच्चा-सच्चा चार्ट राख्नु छ।

२) माता-पितालाई अनुसरण गरेर दिल तख्तनशीन बन्नु छ। दिन-रात सेवामा तत्पर रहनु छ। सबैलाई सन्देश दिनु छ- बाबालाई याद गर। ५ विकारहरूको दान दियो भर्ने ग्रहण छुट्छ।

वरदान:- बाबाको यादद्वारा असन्तोषको परिस्थितिमा पनि सदा सुख र सन्तोषको अनुभूति गर्ने महावीर भव

सदा बाबाको यादमा रहनेहरू सबै परिस्थितिमा सदा सन्तुष्ट रहन्छन् किनकि ज्ञानको शक्तिको आधारमा पहाड जस्तो परिस्थिति पनि रायो अनुभव हुन्छ, रायो अर्थात् केही पनि होइन। चाहे परिस्थिति असन्तोषको होस्, दुःखको घटना होस्, तर दुःखको परिस्थितिमा सुखको स्थिति रहोस् तब भनिन्छ महावीर। जेसुकै भए पनि, केही पनि नयाँ होइन। यसको साथसाथै बाबाको स्मृतिद्वारा सदा एकरस स्थिति रहन सक्छ, फेरि दुःख अशान्तिको लहर पनि आउँदैन।

स्लोगन:- - आफ्नो दैवी स्वरूप सदा स्मृतिमा रहयो भने कसैको पनि व्यर्थ नजर जान सक्दैन।

